

Ҳақиқат чист? — Рақами чор

Бигзор Дили Ту Музтариб Набошад

Jeff Pippenger

2023-09-09

Дар оғози таърихи миллериш дар соли 1798, рӯёи дарёи Улай дар китоби Дониёл муҳркушой гардид ва афзоиши донишро ба вучуд овард, ки ду синфи ибодаткунандагонро озмуд ва ошкор намуд. Рӯёи Улай паёми дохилоро барои қавми Худо ифода мекунад, чунон ки дар ҳафт калисои Ваҳй, бобҳои ду ва се, намоёндагӣ шудаанд. Дар охири таърихи нубувватие, ки дар соли 1798 оғоз ёфт, дар ҷамъомади хаймавии Эксетер аз 12–17 августи 1844, паёми Нидои Нисфишаб муҳркушой гардид, ҳангоме ки Шери қабилаи Яхудо дасти Худро аз як ҳақиқати пинҳон бардошт, ки ин афзоиши донишро ба вучуд овард, ки ду синфи ибодаткунандагонро озмуд ва ошкор намуд.

Соли 1989, вақте ки, чунон ки дар Дониёл боби ёздаҳум, ояти чиҳил тасвир шудааст, кишварҳое, ки Иттиҳоди Шӯравии собикро намоёндагӣ мекарданд, аз ҷониби папагӣ ва Иёлотӣ Муттаҳида рӯбучин карда шуданд, рӯёи дарёи Ҳиддақил дар китоби Дониёл муҳркушой гардид ва ба афзоиши дониш сабаб шуд, ки он ду табақаи парастандагонро озмуда ва ошкор намуд. Рӯёи Ҳиддақил паёми берунии душманони қавми Худоро намоёндагӣ мекунад, чунон ки дар ҳафт мӯҳри китоби Ваҳй тасвир ёфтааст. Дар поёни таърихи нубувватие, ки аз соли 1989 оғоз ёфта буд, аз ҷанд ҳафтаи охири моҳи июли соли 2023 сар карда, Шери қабилаи Яхудо раванди муҳркушоии паёми Нидои Нисфишабро оғоз намуд, бо ин ки дасти Худро аз як ҳақиқати пинҳон бардошт; ва ин ба афзоиши дониш сабаб мешавад, ки қавми Худоро меозмояд ва дар ниҳоят ду табақаи парастандагонро дар миёни қавми Худо ошкор хоҳад кард.

Дар ояти аввали боби чордаҳуми Юҳанно, Масеҳ шогирдонро ташвиқ мекунад, ки дилҳояшон ба изтироб наояд.

Дили шумо ноором набошад: ба Худо имон доред, ба Ман низ имон оваред. Юҳанно 14:1.

Дар ҷанд соат Масеҳ дастгир карда шуд, ва ҷанде баъд Ӯ маслуб гардид, дафн карда шуд ва эҳё шуд. Пас аз он ки ба ҳузури Падар суъуд намуд, Ӯ назди шогирдони Худ бозгашт.

Ва ҳангоме ки онҳо ин тавр сухан мегуфтанд, ҳуди Исо дар миёни онҳо истода, ба онҳо гуфт: «Салом бар шумо бод». Аммо онҳо ба ӯ ҳарос ва тарс афтода, гумон карданд, ки рӯҳе дидаанд. Ва Ӯ ба онҳо гуфт: «Чаро музтарибед? Ва чаро дар дилҳои шумо чунин андешаҳо пайдо мешаванд?» Луқа 24:36–38.

Аввалин ноумедӣ дар як ҳатти ислоҳотӣ ҳангоми он ба амал меояд, ки қавми Худо ҳақиқатсӯро, ки пештар ошкор гардида буд, фаромӯш мекунанд. Шогирдон он чиро, ки Исо камтар аз як ҳафта пеш аз он, ки тарсу ноумедии онҳо дар бӯҳрони салиб зоҳир гардад, ба онҳо гуфта буд, фаромӯш карда буданд. Аз паси ноумедии аввал замони таваққуф меояд, ки

дар масали даҳ бокира бо набудани Домод намояндагӣ шудааст. Исо бевосита ба шогирдон гуфта буд, ки Ў назди Падари Худ меравад, вале боз хоҳад гашт. Пешдонише, ки Ў ба шогирдон дода буд, онҳоро аз он нигоҳ надошт, ки аз бухрон мағлуб гарданд. Дар заминаи масали даҳ бокира, бухрон он чост, ки дар он хислат зоҳир мешавад, аммо ҳаргиз ташаккул намеёбад. Исо шогирдонро баргузида ва таъин карда буд, ва Ў пеш аз бухрон ҳамин ҳақиқатро ба онҳо гуфта буд.

Шумо Маро интиҳоб накардаед, балки Ман шуморо интиҳоб кардаам ва таъин намудаам, то ки биравед ва самар оваред, ва самари шумо боқӣ монад; то ки ҳар он чи аз Падар ба исми Ман талаб кунед, Ў онро ба шумо ато намояд. Юҳанно 15:16.

Аммо ҳарчанд онҳо баргузида шуда буданд, ин онҳоро аз он бознадошт, ки зери фишори ин бухрон қарор гиранд.

«Хислат дар замони бухрон ошкор мегардад. Вақте ки овози ҷиддӣ дар нимаҷаб эълон кард: “Инак, домод меояд; барои пешвози ӯ берун оед”, бокирагони ҳоболуд аз хоби худ бедор шуданд, ва маълум гардид, ки кӣ барои он воқеа тайёри дида буд. Ҳар ду гурӯҳ ногаҳон дарёфт шуданд, аммо яке барои ин ҳолати изтирорӣ омода буд, ва дигаре бе тайёри ёфт шуд. Хислат бо шароит ошкор мегардад. Ҳолатҳои изтирорӣ ҷавҳари ҳақиқии хислатро падид меоранд. Ягон мусибати ногаҳонӣ ва ғайриинтизор, мотам ё бухрон, ягон бемории ғайриҷашмдошт ё ранҷу азоб, чизе ки ҷонро рӯ ба рӯи марг меоварад, ботини ҳақиқии хислатро ошкор хоҳад кард. Ошкор хоҳад шуд, ки оё имони воқеӣ ба ваъдаҳои каломи Худо вучуд дорад ё не. Ошкор хоҳад шуд, ки оё ҷон бо файз устувор нигоҳ дошта мешавад, оё дар зарф бо ҷароғ равшан ҳаст ё не.»

«Замонҳои имтиҳон ба сари ҳама меоянд. Мо дар зери озмоиш ва санҷиши Худо ҳудро чӣ гуна рафтор мекунем? Оё ҷароғҳои мо ҳомӯш мешаванд? Ё мо онҳоро ҳанӯз ҳам фурузон нигоҳ медорем? Оё мо ба василаи пайванди худ бо Ў, ки пур аз файз ва ростист, барои ҳар гуна ҳолати изтирорӣ омода ҳастем? Панҷ бокираи доно натавонистанд хислати худро ба панҷ бокираи нодон бидиҳанд. Хислат бояд аз ҷониби мо ҳамчун шахсони алоҳида ташаккул дода шавад». Review and Herald, October 17, 1895.

Ваҳйи Исои Масеҳ, ки дар оятҳои аввали китоби Ваҳй муайян шудааст, паёми ниҳони оғоҳкунанда барои калисо ва баъдан барои ҷаҳон аст. Он ваҳй андаке пеш аз анҷоми замони муҳлат аз ҷониби Шери сибти Яҳудо кушода мешавад, ки дар боби панҷуми Ваҳй ҳамчун ягонае шинохта шудааст, ки сазовор аст китоберо, ки мӯҳр зада шуда буд, боз кунад.

Ва яке аз пирон ба ман гуфт: Гиря макун; инак, Шери қабилаи Яҳудо, Решаи Довуд, голиб омад, то китобро бикшояд ва ҳафт мӯҳри онро воз кунад. Ваҳй 5:5.

Шери қабилаи Яҳудо ҳамчунин «решаи Довуд» аст, ва Ў ҳамчунин «Писари Довуд» аст ва ҳамчунин Худованди Довуд аст. Пайванде, ки Шери қабилаи Яҳудо онро намояндагӣ мекунад, муайян месозад, ки ҳар гоҳ Шери қабилаи Яҳудо ҳақиқатееро мӯҳр мезанад ё аз мӯҳр мебарорад, ин корро бо ба кор бурдани қонуни нахустин зикр анҷом медиҳад, ки анҷоми чизеро ба воситаи ибтидои он чиз муайян мекунад, чунон ки ин дар Исо ҳамчун «решаи Довуд» муаррифӣ шудааст. Ҳангоме ки ҳақиқате дар «замоне»-и охир аз мӯҳр

бароварда мешавад, раванди поксозӣ оғоз меёбад, чунон ки дар боби дувоздаҳуми Дониёл тасвир ёфтааст.

«Ин Шери қабилаи Яҳудо буд, ки китобро муҳркушой кард ва ба Юҳанно ваҳйи он чи дар ин айёми охир бояд бошад, дод. Дониёл дар қисми худ истод, то шаҳодати худро бидиҳад, ки то замони интиҳо мӯҳр зада шуда буд, вақте ки бояд паёми фариштаи аввал ба ҷаҳони мо эълон карда мешуд. Ин масъалаҳо дар ин айёми охир аҳамияти беинтиҳо доранд, аммо дар ҳоле ки “бисёре пок карда хоҳанд шуд, ва сафед гардонида хоҳанд шуд, ва озмуда хоҳанд шуд”, “бадкорон бадӣ хоҳанд кард; ва ҳеҷ яке аз бадкорон нахоҳад фаҳмид.”» Manuscript Releases, ҷилди 18, 14, 15.

Кори Исои Масеҳ ҳамчун Шери сибти Яҳудо аҳамияти беинтиҳо дорад, аммо «ҳеҷ яке» аз «шарирон нахоҳанд фаҳмид» на кори ӯро ва на паёмеро, ки мӯҳраш кушода шудааст.

Ва ӯ гуфт: «Роҳи худро пеш гир, эй Дониёл, зеро ин суҳанон то вақти интиҳо баста ва мӯҳр зада шудаанд. Бисёре пок хоҳанд шуд, ва сафед гардонида хоҳанд шуд, ва озмуда хоҳанд шуд; аммо шарирон ба шарорат амал хоҳанд кард; ва ҳеҷ яке аз шарирон нахоҳад фаҳмид; вале хирадмандон хоҳанд фаҳмид». Дониёл 12:9, 10.

Раванди озмоиш бо се қадам ифода шудааст: «пок карда шуда, сафед гардонда шуда, ва санҷида шуда». Ин се қадам се марҳилаи «Инчили абадӣ»-ро ифода мекунанд, ки дар паёми фариштаи аввал чунин тасвир шудааст: аз Худо битарсед (пок карда шуда), Ӯро ҷалол диҳед (сафед гардонда шуда), зеро соати доварии Ӯ фаро расидааст (санҷида шуда). Ин се қадам ҳамон «ҳақиқат» мебошанд, чунон ки бо ҳарфи аввал, ҳарфи сиздахум ва ҳарфи охирини алифбои ибронӣ ифода шудаанд; ва ҳангоме ки ин ҳарфҳо бо ҳамин тартиб ба ҳам оварда мешаванд, калимаи ибрии «ҳақиқат» ба вуҷуд меояд.

Он се марҳила «роҳ» мебошанд, зеро роҳи Худо, мувофиқи гуфтаи Ософ дар Забур 77:13, дар мақдасгоҳ аст, ки дар он ҷо, дар саҳн, гунаҳкор ба воситаи рехтани хун пок мегардад. Пас аз он хун ба мақоми муқаддас бурда мешавад, ки рамзи тақдис аст, яъне раванди «сафед гардонида шудан».

Ва яке аз пирон ба ман ҷавоб дода, гуфт: «Инҳо, ки либосҳои сафед дар бар доранд, кистанд, ва аз кучо омадаанд?» Ва ман ба ӯ гуфтам: «Эй оғо, ту медонӣ». Ва ӯ ба ман гуфт: «Инҳо касоне ҳастанд, ки аз мусибати азим берун омадаанд, ва ҷомаҳои худро дар хуни Барра шуста, онҳоро сафед гардонидаанд». Ваҳй 7:13, 14.

Гуноҳкоре, ки сафедгардида ва муқаддас гардидааст, он гоҳ омода мешавад, ки дар доварие, ки Қудс-ул-Ақдос онро намояндагӣ мекунад, «санҷида» шавад. Исо «роҳ», «ҳақиқат» ва «ҳаёт» аст. Роҳ ибтидо аст, ҳақиқат миёна аст ва ҳаёт анҷом аст. Агар мо ба воситаи қадами аввал пок гардем, мо дар роҳ ҳастем, ки он роҳи сафедгардидагон аст.

Аммо роҳи одилон мисли нури тобон аст, ки то рӯзи комил торафт бештар медурахшад. Масалҳо 4:18.

Қадами дувум зоҳир шудани адолат аст, ки ба василаи ҳақиқати Ӯ ба анҷом мерасад, зеро Каломи Ӯ ҳақиқат аст.

Онҳоро ба ростии Худ муқаддас гардон: каломи Ту ростист. Юҳанно 17:17.

Онон ки сафедшудаанд, бо қадами якум ифода ёфтаанд; муқаддасшудагон бо қадами дуюм ифода ёфтаанд. Ду қадами аввал онҳоро, ки сафедшуда ва муқаддас шудаанд, омода месозанд, то ба доварӣ дароянд ва ҳаёти ҷовидонӣ гиранд. Исо роҳ, ҳақ ва ҳаёт аст.

«Адолате, ки дар ботин аст, бо адолате, ки дар зоҳир аст, шаҳодат дода мешавад. Он ки дар ботин одил аст, сахтдил ва бераҳм нест, балки рӯз ба рӯз ба сурати Масеҳ рушд мекунад ва аз қувват ба қувват пеш меравад. Он ки ба василаи ростӣ муқаддас гардонида мешавад, худдор хоҳад буд ва дар пайи нақши қадамҳои Масеҳ хоҳад рафт, то он даме ки ғайз дар ҷалол гум гардад. Адолате, ки ба воситаи он мо сафед карда мешавем, ба мо нисбат дода мешавад; адолате, ки ба воситаи он мо муқаддас гардонида мешавем, ба мо ато карда мешавад. Аввалин — ҳуқуқи мо ба осмон аст, дуюмин — муносибати мо барои осмон». Review and Herald, June 4, 1895.

Бобҳои чордахум то ҳафтдахуми Инҷили Юҳанно пайдарпай ба масъалаҳои воқуниши шогирдон ҳангоми тарк гуфтани Масеҳ аз онҳо барои рафтан назди Падари Худ мурочиат мекунанд. Ў ваъда медиҳад, ки бозмегардад, ва Ў дарк мекард, (гарчанде ки шогирдон дарк намекарданд), ки бухрони наздикшаванда ноумедии амиқе ба вучуд хоҳад овард. Дар тори ин чор боб шиносӣ ва таърифи Рӯҳулқудс ҳамчун «Тасаллидиҳанда» бофта шудааст. Рӯҳулқудс дар Инҷили Юҳанно чор бор ҳамчун «Тасаллидиҳанда» муаррифӣ шудааст, ва як бор дар Юҳаннои аввал, аммо он ҷо ин калима ҳамчун «Ҳомӣ» тарҷума шудааст. Он дар ҳеҷ ҷои дигари Аҳди Ҷадид ёфт намешавад.

Аҳди Қадим дорои як вожаи ибронӣ аст, ки дар Воиз 4:1 ва дар Марсияҳо 1:9 ва 16 ба «тасаллибахш» тарҷума шудааст. Ҳар сеи он ишораҳо нишон медиҳанд, ки золимон қавми Худоро зулм кардаанд ва онҳо ҳеҷ тасаллибахше надоранд, то дар тангӣ ва ноумедие, ки худро дар он меёбанд, онҳоро дастгирӣ намояд.

Шинохтани Рӯҳулқудс ҳамчун «Тасаллидиҳанда» дар он порчае ҷой дода шудааст, ки Исо мекӯшад шогирдонро барои ноумедии бузурге, ки ҳамагӣ чанд соат пешорӯяшон қарор дорад, омода созад. Дар он замина Ў таъкид мекунад, ки ҳатто дар ғойбии Ў Рӯҳулқудс ҳозир хоҳад буд, то ба онҳо тасалли бахшад. Бо муаррифӣ кардани Рӯҳулқудс дар заминаи Тасаллидиҳанда, Исо хусусиятҳои кориеро муайян месозад, ки Тасаллидиҳанда ба анҷом хоҳад расонд.

Ишораҳои такрории Исо ба рафтан ва бозгашти Ў, маҳз ҳамин мавзӯро аз лиҳози мавзӯи асосии ин порча дар сари рӯйхат қарор медиҳад.

Юҳанно 14:2–4, 18, 19, 28, 16:5–7, 10, 28, 17:11–13 оятҳои мебошанд, ки бевосита ба вақти даранг кардан дар масали даҳ бокира дахл доранд. Дар якҷоягӣ бо оятҳои пешина, порчаи зерин низ дохил мешавад, ки ба василаи такрор вақти даранг карданро таъкид менамояд, зеро «Худованд чизҳоро, ки аҳамияти бузург надоранд, такрор намекунад».

Баъд аз андаке вақт Маро нахоҳед дид; ва боз, баъд аз андаке вақт Маро хоҳед дид, зеро ки Ман назди Падар меравам. Пас баъзе аз шогирдонаш ба якдигар гуфтанд: «Ин чӣ аст,

ки Ў ба мо мегӯяд: “Баъд аз андаке вақт Маро нахоҳед дид; ва боз, баъд аз андаке вақт Маро хоҳед дид”; ва: “Зеро ки Ман назди Падар меравам”?» Бинобар ин онҳо гуфтанд: «Ин чист, ки Ў мегӯяд: “Баъд аз андаке вақт”? Мо намефаҳмем, ки Ў чӣ мегӯяд». Исо донист, ки онҳо мехоҳанд аз Ў бипурсанд, ва ба онҳо гуфт: «Оё шумо дар миёни худ дар бораи он суҳане, ки Ман гуфтам: “Баъд аз андаке вақт Маро нахоҳед дид; ва боз, баъд аз андаке вақт Маро хоҳед дид”, гуфтугӯ мекунед? Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки шумо гиря ва навҳа хоҳед кард, аммо ҷаҳон шодӣ хоҳад намуд; ва шумо ғамгин хоҳед шуд, лекин ғами шумо ба шодӣ мубаддал хоҳад гашт. Зан, вақте ки дард мекашад, ғамгин мешавад, зеро соаташ расидааст; аммо ҳамин ки кӯдакро таваллуд кард, аз шодии он ки инсон ба ҷаҳон омад, дигар он азобро ба ёд намеорад. Пас, шумо низ ҳоло ғамгин ҳастед; лекин Ман боз шуморо хоҳам дид, ва дили шумо шод хоҳад шуд, ва шодии шуморо ҳеҷ кас аз шумо нахоҳад гирифт». Юҳанно 16:16–22.

Ҳадди ақал бисту як оят дар бобҳои чордахум то ҳафтдахум давраи замонро муайян мекунанд, ки дар он шогирдон бояд мунтазири бозгашти Масеҳ мебуданд. Он давраи замон аз марги Масеҳ оғоз ёфта, то бозгашти Ў аз назди Падари Худ идома меёфт. Замоне ки онҳо бояд мунтазири бозгашти Ў мебуданд, рамзи вақти таъхир дар масали даҳ бокира аст. Чунон ки дар ривояти Луқа дар бораи шогирдони Иммоус низ дида мешавад, ноумедии салиб ба таври нубувватӣ оғози вақти таъхирро намунавор нишон медиҳад, ки пас аз ноумедии аввал фаро мерасад.

Дар порчаи аввали китоби аввали Китоби Муқаддас мо достони офариниширо меёбем ва се Шаҳси сегонаи осмониро мешиносем. Дар порчаи аввали китоби охири Китоби Муқаддас мо се Шаҳси сегонаи осмониро меёбем. Дар чор бобе, ки мавриди баррасии мост, мо се Шаҳси сегонаи осмониро меёбем. Эътироф кардани ин воқеият ба мо имкон медиҳад, ки чор боби Юҳанноро бар хати нубуввати Хастӣ боби як ояти як то боби ду ояти се ва бар Ваҳӣ боби як оятҳои як то ёздаҳ мутобиқ намоем.

Дар ин порча Исо ба Тумо мегӯяд, ки агар касе Исоро дида бошад, Падарро дидааст. Ин порча ҳамчунин муайян месозад, ки Масеҳ ҳамонест, ки шогирдонро бо ҳузури Худ тасалли меод, аммо ҳангоме ки Ў меравад, «дигар» «Тасаллибахш»-ро мефиристад. Рӯҳулқудс Тасаллибахш аст, вале Масеҳ низ Тасаллибахш буд.

Агар Маро мешинохтед, Падари Маро низ мешинохтед; ва аз ин баъд Ўро мешиносед ва дидаед. Филиппус ба Ў гуфт: «Худовандо, Падарро ба мо нишон деҳ, ва ҳамин моро кофист». Исо ба ӯ гуфт: «Оё ин қадар вақти дароз бо шумо будаам, ва ту ҳанӯз Маро нашинохтай, эй Филиппус? Ҳар кӣ Маро дидааст, Падарро дидааст; пас чӣ гуна мегӯӣ: “Падарро ба мо нишон деҳ”?» Юҳанно 14:7–9.

Тумо он касонро дар Адвентизм ифода мекунад, ки аз дидани шаҳодати муносибати сегонаи осмонӣ сарпечӣ мекунанд, сарфи назар аз он ки эҳтимолан онҳо он шаҳодатхоро, ки ин ҳақиқатро борҳо ва борҳо тасдиқ мекунанд, такроран хондаанд.

Ва Ман аз Падар хоҳиш хоҳам кард, ва Ў ба шумо Тасаллидиҳандаи дигаре хоҳад дод, то ки Ў то абад бо шумо бимонад; яъне Рӯҳи ростӣ, ки ҷаҳон Ўро қабул карда наметавонад, зеро Ўро намебинад ва намешиносад; лекин шумо Ўро мешиносед, зеро ки

Ў бо шумо сокин аст ва дар шумо хоҳад буд. Ман шуморо ятим нахоҳам гузошт: Ман назди шумо хоҳам омад. Боз андаке вақт, ва ҷаҳон Маро дигар нахоҳад дид; лекин шумо Маро мебинед: зеро ки Ман зиндаам, шумо низ зинда хоҳед буд. Юҳанно 14:16–19.

Агар мо Исоро дида бошем, Падарро дида бошем. Исо «Тасаллидиханда» аст ва Рӯҳулқудс «Тасаллидихандаи дигар» аст. Агар мо Исоро дида бошем, Падарро дида бошем ва Тасаллидихандаро низ дида бошем. Аз панҷ боре ки калимаи «тасаллидиханда» дар Китоби Муқаддас ба кор рафтааст, ҳамаи онҳо аз ҷониби ҳавворӣ Юҳанно истифода шудаанд. Дар ишораи панҷум ин калима ҳамчун «шафоаткунанда» тарҷума шудааст.

Эй фарзандони хурди ман, ин чизҳоро ба шумо менависам, то гуноҳ нақунед. Ва агар касе гуноҳ кунад, назди Падар Шафоаткунандае дорем: Исои Масеҳи Одил. 1 Юҳанно 2:1.

Агар касе гуноҳ кунад, мо Шафоатгаре дорем — Исои Масеҳи Одил. Шафоатгар касест, ки ба манфиати гуноҳкор миёнравӣ мекунад. Павлус кори Исоро ҳамчун Шафоатгари мо муайян мекунад.

Кист, ки маҳкум мекунад? Ин Масеҳ аст, ки мурд, балки бештар, ки аз нав эҳё шуд, ва дар дасти ростии Худо, ва ҳамчунин барои мо шафоат мекунад. Румиён 8:34.

Исои Масеҳ ҳомии гуноҳкор аст, ки ин ҳамчунин маънои онро дорад, ки Ў тасаллидиханда аст. Дар ҳамон боб, Павлус пештар низ баён карда буд, ки Рӯҳулқудс ҳам барои мо шафоат мекунад.

Ҳамчунин Рӯҳ низ ба заъфҳои мо мадад мерасонад; зеро мо наметонем, ки чӣ гуна бояд дуо гӯем, чунон ки лозим аст; аммо худӣ Рӯҳ барои мо бо оҳу нолаҳои баённопазир шафоат мекунад. Ва Ў, ки дилҳоро меҷӯяд, медонад, ки фикри Рӯҳ чист, зеро Ў барои муқаддасон мувофиқи иродаи Худо шафоат мекунад. Румиён 8:26, 27.

Исо ва Рӯҳулқудс ҳар ду ҳамчун Тасаллобахш шинохта мешаванд, ва бинобар ин ҳар ду шафоаткунандаанд, ки барои мо миёнравӣ мекунанд. Ҳар се шахси сегонаи осмонӣ дар порчаи Инҷили Юҳанно, ки мо баррасӣ мекунем, ҳамагӣ намоёндагӣ ёфтаанд, ва ҳангоме ки он бо нахустин шаҳодати китоби аввали Китоби Муқаддас ва нахустин шаҳодати китоби охири Китоби Муқаддас якҷо оварда мешавад, нур оид ба муносибат ва кори ҳар се шахси Илоҳият бештар равшан мегардад.

«Падарро бо чизҳои заминӣ тавсиф кардан мумкин нест. Падар тамоми пуррагии Илоҳиятро дар ҷисм дорад ва барои нигоҳи инсонии ғайбӣ ноаён аст. Писар тамоми пуррагии Илоҳият аст, ки зоҳир гардидааст. Каломи Худо Ёро «сурату симои аниқи шахсияти Ё» эълон мекунад. «Зеро Худо ҷаҳонро чунин дӯст дошт, ки Писари ҷаҳонро Худо дод, то ҳар кӣ ба Ё имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад». Дар ин ҷо шахсияти Падар нишон дода шудааст.

«Тасаллобахше, ки Масеҳ ваъда дод, ки пас аз суҷудаш ба осмон хоҳад фиристод, Рӯҳ аст дар тамоми қамоли Худой, ки қудрати ғайбӣ илоҳиро бар ҳамаи онҳое, ки Масеҳро ҳамчун Наҷотдиҳандаи шахсии худ қабул мекунанд ва ба Ё имон меоваранд, зоҳир

месозад. Се шахси зиндаи сегонаи осмонӣ вучуд доранд. Ба номи ин се қудрат,—Падар, Писар ва Рӯҳулқудс,—онҳое ки Масеҳро ба воситаи имони зинда қабул мекунад, таъмид меёбанд, ва ин қудратҳо бо тобеони фармонбардори осмон дар қўшишҳои онҳо барои зистан ба ҳаёти нав дар Масеҳ ҳамкорӣ хоҳанд кард.»

«Ғуноҳкор бояд чӣ кунад? — Ба Масеҳ имон оварад. Ў моли Масеҳ аст, ки бо хуни Писари Худо харида шудааст. Наҷотдиҳанда тавассути имтиҳон ва озмоиш инсонҳоро аз бандагии ғуноҳ халос кард. Пас мо бояд чӣ кунем, то аз ғуноҳ наҷот ёбем? — Ба Худованд Исои Масеҳ, ҳамчун Наҷотдиҳандаи омурзандаи ғуноҳ, имон оварем. Ҳар кӣ ба ғуноҳи худ иқрор кунад ва дили худро фурутан созад, омуриш хоҳад ёфт. Исо Наҷотдиҳандаи омурзандаи ғуноҳ аст, ҳамчунин Писари яғоназодаи Худои беинтиҳо. Ғуноҳкори омуридашуда ба воситаи Исои Масеҳ, Раҳокунандаи мо аз ғуноҳ, бо Худо ошӣ меёбад. Дар роҳи қудсият монда, ӯ тахти ғайзи Худост. Ба ӯ наҷоти комил, шодӣ ва озоиш, ва ҳикмати ҳақиқие, ки аз Худо меояд, ато мегардад.»

«Имон ба хуни қафораткунандаи Исои Масеҳ қафолати бахшоиш аст. Масеҳ метавонад ҳар ғуна ғуноҳро пок созад. Тақия содда ба он қудрат рӯз ба рӯз ба инсон амалкунанда ҳикмати амиқ мебахшад, то дарк намояд, ки дар ин айёми охир чӣ чиз ҷанро аз бандагии ғуноҳ нигоҳ хоҳад дошт. Ба василаи имон ва дуо, тавассути шинохти Масеҳ, ӯ бояд наҷоти худро ба амал оварад.

«Рӯҳулқудс моро мешиносад ва ба тамоми ростӣ роҳнамоӣ мекунад. Зеро Худо Писари яғонаи Худо додааст, то ҳар кӣ ба Ў имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад. Масеҳ Наҷотдиҳандаи ғуноҳкор аст. Марғи Масеҳ ғуноҳкорро ғидия намудааст. Ин яғона умеди мост. Агар мо худро қомилан таслим намоем ва ғазилатҳои Масеҳро ба амал оварем, муқофоти ҳаёти ҷовидониро ба даст хоҳем овард.»

«Ҳар кӣ ба Писар имон оварад, Падарро низ дорад». Ҳар кӣ ба Падар ва Писар пайваста имон дорад, Рӯҳро низ дорад. Рӯҳи Муқаддас тасаллибахши ӯст, ва ӯ ҳарғиз аз ростӣ дур намешавад». Bible Training School, March 1, 1906.

Ғайр аз нури иловагии марбут ба қори сегонаи осмонӣ ва муносибати онҳо, муайян шудани сегонаи осмонӣ дар ин порча шаҳодате фароҳам меоварад, ки ин ҷор боб бояд бо паёме мутобиқ ғардонда шаванд, ки акнун аз ҷониби Шери сибти Яҳудо қушода мешавад.

Шаҳодате, ки дар қиссаи шогирдони Аммавс омадааст, се ғувоҳиро иғода мекунад, ки муайян месозанд: ноумедӣ ва вақти даранғие, ки пас аз салиб фаро расид, рамзи ноумедӣ ва вақти даранғиест, ки пас аз ноумедии аввал меояд. Ғувоҳи дигаре низ ҳаст, ки тасдиқ мекунад: таърихе, ки дар ҷор боби Юҳанно тасвир шудааст, шароити ноумедии аввалро иғода мекунад.

Ояти ниҳони достони офариниш, ки нахустин ҳақиқате аст, ки дар Қаломи Худо зикр шудааст, бо се қалима анҷом меёбад, ва ҳар яке аз он қалимаҳо бо яке аз се ҳарфе оғоз мешавад, ки қалимаи «ҳақиқат»-ро месозанд, ва ин қорро бо тартиби дуруст анҷом медиҳанд. Достони офариниш дар қитоби Ҳастӣ бо қалимаҳои «Дар ибтидо» оғоз меёбад ва бо се қалимаи «Худо офарид ва ба амал овард» анҷом меёбад.

Ҳарфи аввали он се калима, вақте ки бо ҳам якҷо мешаванд, калимаи «ҳақиқат»-ро ба вучуд меоранд. Қиссаи офариниш аз «ибтидо» оғоз меёбад ва бо калимае анҷом меёбад, ки ба таври рамзӣ бо ҳарфҳои ифода шудааст, ки намояндаи Алфа ва Омега мебошанд. Ҳамчунин, дар порчаи ифтиҳои китоби охири Китоби Муқаддас, Исо ду бор ҳамчун Алфа ва Омега, ибтидо ва интиҳо, аввалин ва охирин шинохта мешавад. Он се ҳарфе, ки намояндаи Алфа ва Омега мебошанд, боз як шӯҳидии дигар медиҳанд, ки порчаи Юҳанно бояд бо хатти нубувватӣ дар аввали Ҳастӣ ва хатти нубувватӣ дар аввали Ваҳй якҷо карда шавад. Ин шаҳодат дар дохили тавсифи кори Тасаллидиҳанда шинохта мешавад. Кори Тасаллидиҳанда он кори сеқадмавист, ки бо ҳамон се ҳарфи ибронӣ ифода шудааст. Имзои Алфа ва Омега ба мо имкон медиҳад, ки ин чор бобро дар заминаи паёми Ваҳйи Исои Масеҳ ҷой диҳем, ки андаке пеш аз баста шудани давраи муҳлат кушода мешавад.

Ҳафт раъд рамзи чор марҳалаи муайян (нуқтаҳои замонӣ) ва се давраи муайяни замон мебошанд, ки бо марҳалаи фуруд омадани фариштае оғоз меёбанд, ки бояд заминро бо ҷалоли Худ равшан созад. Он марҳала як нуқтаи замонӣ буд. Марҳалаи дуюм (нуқтаи замонӣ) ноумедии аввал аст, ки давраи таъхирро оғоз мекунад. Давраи таъхир ба марҳалаи сеюм (нуқтаи замонӣ) мерасонад, ки дар он ҳақиқате мӯҳришкани мешавад ва ин ҳаракатеро ба вучуд меоварад. Ҳаракат дар марҳалаи чорум (нуқтаи замонӣ), ки ҳамчун доварӣ тасвир шудааст, ба анҷом мерасад. Он чор марҳала ва он се давраи замон ҳар яке як раъдро ифода мекунанд, ки маҷмӯан ҳафт раъдро ташкил медиҳанд. Онҳо инчунин як таркиби чор-се-ро ифода мекунанд.

Дар мақолаҳои пешин мо муайян намуда будем, ки фаҳмиши пешоҳангон дар бораи ҳафт калисо, ҳафт мӯҳр ва ҳафт карнай мавҷудияти як «таркиби чор-се»-ро эътироф мекунад. Чор калисои аввал, мӯҳрҳои аввал ва карнайҳои аввал аз се калисои охир, мӯҳрҳои охир ва карнайҳои охир фарқ доранд. Ҳафт раъд ҷаҳор аломати роҳро намоёндагӣ мекунанд, вале дар дохили он ҷаҳор аломати роҳ се давраи вақт ҷой доранд. Ин таркиби илоҳии «чор ва се», ки дар китоби Ваҳй бар асоси се шӯҳид (калисоҳо, мӯҳрҳо ва карнайҳо) устувор гардидааст, ва он шӯҳидон ба эътибори таркиби «чор ва се»-и ҳафт раъди китоби Ваҳй шаҳодат медиҳанд.

Бо вучуди ин, дар дохили хати таърихе, ки бо ҳафт раъд ифода ёфтааст, хати дигаре аз нубувват нухфта ва ҷудогона ҷой дорад, ки се аломати роҳнамо дорад ва онҳо аз рамзе, ки ҳамчун ҳафт раъд ифода шудааст, фарқ мекунанд. Аз ин рӯ, вақте ки мо муносибати нубуввати ҳафт раъдро бо таърихи ниҳоне, ки ҳоло муҳраш кушода мешавад, баррасӣ мекунем, меёбем, ки ҳафт раъд чор аломати роҳнамо (нуқтаҳои замонӣ)-ро пешниҳод мекунад ва таърихи ниҳон се аломати роҳнамо (нуқтаҳои замонӣ)-ро пешниҳод менамояд. Монанди калисоҳо, муҳрҳо, карнайҳо ва раъдҳо, таърихи ниҳон се аломати роҳнаморо ифода мекунад, ки бо чор аломати роҳнамои ҳафт раъд пайвастанд. Таърихи ниҳон низ дорои як таркиби се-чор мебошад.

Дар таърихи пинҳоне, ки дар дохили ҳафт раъд ҷойгузин шудааст, се аломати мушаххас мавҷуд аст, ки ҳар яке «нуқтаи замонӣ» мебошанд, ва аввалин ва охири он се аломат ноумедиро ифода мекунанд. Байни аломати аввал ва дуюм як «давраи замони» мушаххас

вучуд дорад, ва байни аломати дуом ва сеюмин нуқтаи замонӣ низ як «давраи замонии» мушаххас вучуд дорад. Вожаи «ноумедӣ» аз мафҳуми мулоқоти аздастрафта ташаккул ёфтааст ва дар таърифи худ таъкиди нуқтаи замониро дар бар мегирад. Нисфишаб низ вақти мушаххас аст. Таърихи пинҳон бо се нуқтаи замонӣ тасвир мешавад, ки бо ду давраи замонӣ аз ҳам ҷудо шудаанд: замони таъхир ва ҳаракати моҳи ҳафтум.

Аввалин аломати роҳи таърихи ниҳон ноумедиро муайян мекунад ва охирин аломати роҳ низ ноумедиро муайян месозад. Бинобар ин, аз нахустин ноумедӣ то охирин ноумедӣ як хатти ниҳони нубувват вучуд дорад, ки ҳамон се қадамро дорост, чунон ки ҳамаи хатҳои ислоҳ доро мебошанд. Он ҳамчунин муҳри Алфа ва Омегаро дорост, зеро се ҳарфе, ки «ҳақиқат»-ро месозанд, ба он се аломати роҳ мутобиқат мекунанд, ки бо ноумедӣ оғоз ёфта, бо ноумедӣ анҷом меёбанд. Он таърихи ниҳон дар дохили ҳафт раъд ҳамон ҳақиқатест, ки Шери сибти Яхудо ҳоло мӯхрашро мекушояд.

Порчае аз Инчил аз Юҳанно, ки мо баррасӣ мекунем, дар боби пешин бо Шоми Охирин муаррифӣ мешавад ва таъкид мекунад, ки паёми ин чор боб бояд хӯрда шавад. Он чор боб бо рафтан ба Ҷатсамонӣ анҷом меёбанд. Ривоят дар ҳаракат аз хӯрдан то оғози бухрони салиб сурат мегирад. Аз лиҳози набавӣ, муҳити ин чор боб он паёми охиринро муайян мекунад, ки бояд пеш аз доварӣ хӯрда шавад. Паёме, ки ба баста шудани доварӣ мебарад, ҳамон паёмест, ки дар китоби Ваҳӣ, андаке пеш аз баста шудани доварӣ, муҳркушоӣ мешавад.

Шогирдон ва Исо дар он нуқтаи таърихи нубувватӣ қарор доранд, ки дар он ба онҳо дар бораи вақти таъхир маълумот дода мешавад. Дар таърихи миллери Худованд дасти Худро бардошт, то фаҳмиши паёми Нидои Нисфишабро ба вучуд оварад, аммо ҳамон фаҳмише, ки паёми Самуил Сноуро ба вучуд овард, инчунин ба миллериён маълум кард, ки онҳо дар вақти таъхири даҳ бокира қарор доранд. Шогирдон тоза Шоми Охиринро хӯрда буданд, ва ҳангоме ки онҳо он паёмро ҳазм мекарданд, Масеҳ дар чор боби Юҳанно вақти таъхирро шарҳ дод.

Фаҳмиши Самуэл Сноу метавонад ба шакли як силсила мақолаҳо ҳуҷҷатгузорӣ гардад, ки фаҳмиши ниҳоиро, ки ҳамчун паёми Нидои Нимашаб ифода шудааст, ташаккул медиҳанд. Ҳангоме ки паёми ӯ дар ҳоли ташаккул буд, ӯ ҳамчунин ин паёмро дар як силсила маҷлисҳои хаймавӣ пешниҳод мекард. Силсилаи мақолаҳо, ки ба маҷлисҳои хаймавӣ роҳ мебард, дар ниҳоят ӯро ба маҷлиси хаймавии Эксетер расонид, ки шаш рӯз идома ёфт. Аз лиҳози нубувватӣ, паёми Нидои Нимашаб тадриҷан дар тӯли як давраи вақт ташаккул меёбад. Чор боби Юҳанно дар таърихи нубувватӣ руҳ медиҳанд, ки дар он паём дар ҳоли ташаккул аст.

Дар чор боби Юҳанно кори Рӯҳулқудс ҳамчун се марҳила муайян шудааст: маҳкумияти гуноҳ, адолат ва доварӣ. Ин се марҳила ҳамчунин се аломати роҳанд, ки таърихи ниҳоние, ки дар миёни ҳафт раъд ҷой дода шудааст, дар онҳо ҷойгир аст.

Лекин Ман ба шумо рост мегӯям: барои шумо бехтар аст, ки Ман биравам; зеро агар Ман наравам, Тасаллидиҳанда назди шумо нахоҳад омад; аммо агар биравам, Ӯро назди

шумо мефиристам. Ва ҳангоме ки Ў биёяд, ҷаҳонро аз гуноҳ, аз адолат ва аз доварӣ маҳкум хоҳад кард: аз гуноҳ, зеро ба Ман имон намеоваранд; аз адолат, зеро Ман назди Падари Худ меравам, ва шумо дигар Маро намебинед; аз доварӣ, зеро мирдори ин ҷаҳон маҳкум гардидааст. Ман ҳанӯз чизҳои бисёре дорам, ки ба шумо бигӯям, вале шумо ҳоло тоқати онҳоро надоред. Аммо ҳангоме ки Ў, яъне Рӯҳи ростӣ, биёяд, шуморо ба тамоми ростӣ роҳнамоӣ хоҳад кард; зеро Ў аз Худ сухан нахоҳад гуфт, балки ҳар он чи бишнавад, ҳамонро хоҳад гуфт; ва аз воқеаҳои оянда ба шумо хабар хоҳад дод. Ў Маро ҷалол хоҳад дод, зеро аз он Маро гирифта, ба шумо ошкор хоҳад кард. Юҳанно 16:7–14.

Дар таърихи миллерӣ, Исо дар Нидои Нимашаб барнагашт, то замони таъхирро ба анҷом расонад. Ў дасти Худро бардошт ва Рӯҳи Муқаддасро фурӯ рехт ё фиристонд. Рӯҳи Муқаддас, ки ҳамчун Тасаллобахш муаррифӣ мешавад, омад, то ноумедиро пароканда созад. Ў омад, то ба онҳое, ки баргузида шуда буданд, вале аз ноумедии пешгӯии ноком дар ҳайрат афтода буданд, тасалли бахшад.

Мо пештар ишора карда будем, ки расули Юҳанно, Ҳизқиёл ва Ирмиё ҳама ба таври рамзӣ ҳамчун касоне тасвир шудаанд, ки он китоби кӯчақеро меҳӯранд, ки дар даҳон мисли асал ширин аст. Байни ин се набӣ фарқгузори қасдонае вучуд дорад, ки бисёр вақт аз назар дур мемонад.

Ҳизқиёл барои нишон додани онҳое истифода мешавад, ки китоби хурдро хӯрданд ва ба онҳо паёме дода шуд, то онро ба калисои муртадшудаи Худо бирасонанд. Ҳизқиёл нишон медиҳад, ки китобе, ки хӯрда мешавад, он кореро муайян месозад, ки баъдан бояд анҷом дода шавад. Ў паёмеро намояндагӣ мекунад, ки ба қавми пештар баргузидаи Худо дода шудааст. Паёми ӯ ҳамон чизест, ки қавми пештар баргузидаро ба бастаҳо мебандад, ки барои оташ муқаррар шудаанд. Дар ҷаҳон боби Юҳанно, Исо мақсади кори Ҳизқиёлро муайян месозад.

Калимеро, ки ба шумо гуфтам, ба ёд оваред: гулом аз хоҷаи худ бузургтар нест. Агар Маро таъқиб карда бошанд, шуморо низ таъқиб хоҳанд кард; агар каломии Маро риоя карда бошанд, каломии шуморо низ риоя хоҳанд кард. Лекин ҳамаи ин чизҳоро ба сабаби номи Ман бар шумо хоҳанд кард, зеро Фиристандаи Маро намениносанд. Агар Ман намеомадам ва ба онҳо сухан намегуфтам, гуноҳ намедоштанд; аммо акнун барои гуноҳи худ ҳеҷ узре надоранд. Ҳар кӣ аз Ман нафрат дорад, аз Падари Ман низ нафрат дорад. Агар Ман дар миёни онҳо он аъмолро намекардам, ки ҳеҷ каси дигар накардааст, гуноҳ намедоштанд; аммо акнун ҳам дидаанд ва ҳам аз Ман ва аз Падари Ман нафрат кардаанд. Аммо ин ба амал омад, то он каломе ки дар шарияти онҳо навишта шудааст, ба ҷо ояд: “Аз Ман бесабаб нафрат карданд”. Вале ҳангоме ки Тасаллидиханда биёяд, ки Ўро Ман аз назди Падар назди шумо мефиристам, яъне Рӯҳи ростӣ, ки аз Падар содир мешавад, Ў бар Ман шаҳодат хоҳад дод. Юҳанно 15:20–26.

Кори Ҳизқиёл, ки вақте оғоз ёфт, ки вай китобро хӯрд, пешниҳоди паёмеро ифода мекунад, ки рад карда хоҳад шуд; аммо ҳамин радқунӣ далели он аст, ки онҳо аз Худо нафрат доранд ва ҷоми замони имтиҳони худро ба пуррагӣ лабрез кардаанд.

Ва Ӯ ба ман гуфт: «Эй фарзанди одам, туро назди банӣ-Исроил мефиристам, назди қавми осие, ки бар зидди Ман исён кардаанд; онҳо ва падаронашон то ҳамин рӯзи имрӯз бар Ман таҷовуз намудаанд. Зеро онҳо фарзандони рӯйсаҳт ва сангдиланд. Туро назди онҳо мефиристам; ва ба онҳо хоҳ гуфт: Ҳамин тавр мегӯяд Худованд Худо. Ва онҳо, хоҳ бишнавад ва хоҳ худдорӣ намоянд, — зеро онҳо хонадони осие, — вале хоҳанд донист, ки дар миёни онҳо пайғамбар будааст». Ҳизқиёл 2:3–5.

Кори Ҳизқиёл ҳамчун шоҳид бар зидди қавми аҳди пешин буд, чунон ки Масех низ бо яҳудиёни баҳсчӯ чунин буд; ва бинобар ин, паёми Ҳизқиёл паёми охиринаи хушдорест, ки қавми аҳди пешинро, ҳамчун алафҳои бегона, дар як банд мебандад, ки барои оташи ҳалокат таъйин шудааст.

«Пас ман фариштаи сеюмро дидам. Фариштаи ҳамроҳи ман гуфт: “Кори ӯ саҳмгин аст. Рисолати ӯ даҳшатнок аст. Ӯ ҳамон фариштаест, ки бояд гандумро аз алафҳои бегона ҷудо кунад ва гандумро барои анбори осмонӣ мӯҳр намояд, ё бибандад. Ин чизҳо бояд тамоми ақл, тамоми диққатро фаро гиранд.”» Early Writings, 118.

Корие, ки бо хӯрдани китоби хурд тасвир шудааст, аз ҳамон вақт оғоз меёбад, ки фариштаи қавӣ бо китоби хурде дар дасти худ фуруд меояд. Дар таърихи фариштаи аввал ин дар 11 августи соли 1840 рӯй дод, ва дар таърихи фариштаи сеюм он дар 11 сентябри соли 2001 рӯй дод. Ҳар дуи ин санаҳо иҷрошавии пешгӯиҳои ифода мекунанд, ки мутаносибан бо исломи войи дуум ё исломи войи сеюм алоқаманданд. Аз ҳамин сабаб Ишаё дар боби бисту дуум, ҳангоме ки бухронро дар водии рӯё барои Филадельфия ва Лудикиён тавсиф мекунад, муайян месозад, ки Лудикиён, ки дар соли 1840 қавми баргузидаи протестантизм буданд ва адвентизм, ки дар соли 2001 қавми баргузида буд, «ба дасти камонварон баста шуданд». Камонварони пешгӯии Китоби Муқаддас ислом мебошанд, ва ҳангоме ки рӯёи ислом дар солҳои 1840 ва 2001 иҷро шуд, қавми баргузидаи пешина пешгӯии исломро, чунон ки аз ҷониби онҳое ки бо Ҳизқиёл тасвир шудаанд пешниҳод гардида буд, рад карданд. Онҳо дар ҳамон ҷо ва ҳамон вақт ҳамчун зоғора баста шуданд. Кори Ҳизқиёл аз он иборат буд, ки «пӯшиш»-еро, ки «гуноҳи онҳоро» мепӯшонад, дур созад, ки онро Исо ҳамчун нафрат нисбат ба Худо тасвир мекунад.

Ваҳй дар бораи водии рӯё. Туро акнун чӣ шудааст, ки ҳамагӣ ба бомҳо баромадаӣ? Эй ту, ки пур аз ошӯбҳои, шаҳри пурғавғо, шаҳри шодмон: кушташудагони ту бо шамшер кушта нашудаанд, ва дар ҷанг намурдаанд. Ҳамаи ҳокимони ту якҷоя гурехтаанд, вале аз ҷониби камонварон баста шудаанд; ҳамаи онҳое ки дар ту ёфт шудаанд, якҷоя баста шудаанд, дар ҳоле ки аз дур гурехта буданд. Ишаё 22:1–3.

Ва Худо бо он писар [Исмоил] буд; ва ӯ ба воя расид, ва дар биёбон сокин шуд, ва камонвар гардид. Ҳастӣ 21:20.

Ҳар кучо ки рӯёе нест, қавм ҳалок мегардад; аммо хушо он касе ки шариятро нигоҳ медорад. Масалҳо 29:18.

Ирмиё намояндаи қасонест, ки ҳангоми фуруд омадани фариштаи қавӣ, ки бояд заминро бо ҷалоли худ мунававар мегардонид, китобро хӯрданд, вале ноумедии пешгӯии нокомшудаи

соли 1843-ро аз сар гузарониданд. Ирмиё ба таври нубувватӣ меандешад, ки оё Худо дурӯғ гуфта бошад. Он ишора Ирмиёро бо Ҳабаққуқ ду пайванд медиҳад.

Ман бар посбонии худ хоҳам истод, ва бар бурҷ хоҳам баромад, ва нигоҳ хоҳам кард, то бубинам, ки Ё ба ман чӣ хоҳад гуфт, ва чун мазаммат шавам, чӣ ҷавоб хоҳам дод. Ва Худованд ба ман ҷавоб дода, гуфт: рӯъёро бинавис ва онро бар лавҳҳо равшан баён намо, то касе ки онро меҳонад, бидавад. Зеро ки рӯъё ҳанӯз барои вақти муқарраршуда аст; аммо дар анҷом он суҳан хоҳад гуфт ва дурӯғ нахоҳад буд: агарчи таъхир кунад, онро интизор шав; зеро он ҳатман хоҳад омад, ва таъхир нахоҳад кард. Инак, чони касе ки мағрур шудааст, дар ӯ рост нест; аммо одил ба воситаи имони худ зиндагӣ хоҳад кард. Ҳабаққуқ 2:1—4.

Юҳанно барои рамзӣ ифода кардани онҳое ба кор бурда шуд, ки ҳам ширинӣ ва ҳам ноумедии талхро таҷриба карданд, ва тамоми таърихи аз 11 августи соли 1840 то 22 октябри соли 1844-ро намоёндагӣ менамояд.

Ва ман назди ғаришта рафтам ва ба ӯ гуфтам: «Китобчаи хурдро ба ман бидех». Ва ӯ ба ман гуфт: «Онро бигир ва бихӯр; он шиками туро талх хоҳад кард, аммо дар даҳонат мисли асал ширин хоҳад буд». Ва ман китобчаи хурдро аз дасти ғаришта гирифтам ва онро хӯрдам; ва он дар даҳонам мисли асал ширин буд; ва ҳамин ки онро хӯрдам, шикамам талх шуд. Ваҳй 10:9, 10.

Ҳизқиёл кори пешкаш намудани паёми нубувватиро намоёндагӣ мекунад, ки халқи пештар баргузидаро ба анҷом мерасонад; ин кор замоне оғоз ёфт, ки ғаришта 11 августи соли 1840 ва 11 сентябри соли 2001 нозил шуд.

Лекин ту, эй фарзанди одам, он чиро, ки ба ту мегӯям, бишнав; мисли он хонадони исёнгар, ту исёнгар мабош: даҳонатро бикшо ва он чиро, ки ба ту медиҳам, бихӯр. Ва чун нигаристам, инак, дасте ба сӯям дароз карда шуд; ва инак, дар он тумори китобе буд; Ва онро пеши ман кушод; ва он аз дарун ва аз берун навишта шуда буд; ва дар он нолаву мотам ва вой навишта шуда буд. Боз ба ман гуфт: «Эй фарзанди одам, он чиро, ки меёбӣ, бихӯр; ин туморро бихӯр ва бирав, ба хонадони Исроил суҳан бигӯ». Пас даҳонамро кушодам, ва ӯ он туморро ба ман хӯронд. Ва ба ман гуфт: «Эй фарзанди одам, шикаматро бихӯрон ва рӯдаҳоятро аз ин туморе, ки ба ту медиҳам, пур кун». Он гоҳ онро хӯрдам; ва он дар даҳонам барои ширинӣ мисли асал буд. Ҳизқиёл 2:8—3:3.

Ирмиё таърихи аз 11 августи соли 1840 то андаке пеш аз Нидои Нимашабро намоёндагӣ мекунад.

Суҳанони Ту ёфт шуданд, ва онҳоро хӯрдам; ва каломи Ту барои ман шодӣ ва хурсандии дилам гардид, зеро ман ба номи Ту хонда шудаам, эй Парвардигор Худои лашкарҳо. Ман дар маҷлиси масҳаракунандагон нанишастам ва шод нагаштам; ба сабаби дасти Ту танҳо нишастам, зеро Ту маро аз ғазаб пур кардай. Чаро дарди ман доимист, ва захми ман бедаво, ки аз шифо ёфтан сар метобад? Оё Ту барои ман тамоман чун дурӯғ хоҳӣ буд, ва чун обҳое ки ноком мегарданд? Бинобар ин, чунин мегӯяд Парвардигор: Агар ту бозгашт кунӣ, пас Ман туро боз хоҳам овард, ва ту пеши Ман хоҳӣ истод; ва агар

гаронбаҳоро аз паст чудо кунӣ, ту мисли даҳони Ман хоҳӣ буд; бигзор онҳо назди ту бозгарданд, аммо ту назди онҳо бознагард. Ва Ман туро барои ин қавм девори муҳками биринҷӣ хоҳам гардонид; ва онҳо бар зидди ту ҷанг хоҳанд кард, вале бар ту даст нахоҳанд ёфт; зеро Ман бо ту ҳастам, то туро наҷот диҳам ва халос кунам, мегӯяд Парвардигор. Ва Ман туро аз дасти бадкорон раҳо хоҳам кард, ва туро аз дасти золимон фидия хоҳам дод. Ирмиё 15:16–21.

Ирмиё таъриху паёми ҳозираи моро намояндагӣ мекунад. Паёми ҳозира паёми Нидои Нимашаб аст, ки тадриҷан инкишоф меёбад дар ҳамаи ҷаҳонҳо ки қавми Худо, ки бо Ирмиё намояндагӣ шудаанд, аз «ғазаб» «пур» гардидаанд, дар ҳоле ки мепиндоштанд «дардашон» бояд «доимӣ» бошад ва «заҳмашон табобатнопазир», заҳме ки ҳеҷ гоҳ шифо намеёфт. Онҳо худро аз «маҷлиси масҳаракунандагон» чудо кардаанд. Онҳо дигар «шодӣ намекунанд», чунон ки дар оғоз карда буданд, вақте ки китобро хӯрда буданд ва он «шодии» «дили» онҳо гардида буд.

Аммо барои онҳое ки дар он ҳолатанд, панд ҳаст. «Агар ту бозгардӣ» ва ҳамчунин «агар гаронбаҳоро аз палид чудо кунӣ», он гоҳ Худо сӯи онҳо боз хоҳад гашт. Дар матни ибронӣ ибораи «туро боз хоҳам овард» дар ин порча чунин маъно дорад: Худо сӯи онҳо боз хоҳад гашт, агар онҳо сӯи Ӯ бозгарданд.

Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқовимат намоед, ва ӯ аз шумо хоҳад гурехт. Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд. Дастҳои худро пок созед, эй гуноҳкорон; ва дилҳои худро пок намоед, эй дудилон. Мусибат кашед, мотам гиред ва гиря кунед: бигзор ҳандаи шумо ба мотам ва шодии шумо ба андуҳ табдил ёбад. Дар ҳузури Худованд худро фурӯтан созед, ва Ӯ шуморо сарбаланд хоҳад гардонид. Яъқуб 4:7–10.

Агар онҳо ба Худо наздик шаванд, Ӯ низ ба онҳо наздик хоҳад шуд. Агар онҳо ин чизҳоро ба ҷо оваранд, пас онҳо дар ҳузури Худованд «меистанд» ва «даҳони» Худо хоҳанд буд. Боз Ӯ ба Ирмиё (ба мо) таълим медиҳад, ки қавми Худо барои «шарирон» «девори муҳкаму мисин» хоҳад гардонид, ва баъд аз он «даҳшатоварон» бар зидди онҳое ки Ирмиё намояндагии онҳоро мекунад, ҷанг хоҳанд овард. «Шарирон» дар Дониёл намояндагии бокирагони аблаҳи Матто мебошанд. «Даҳшатоварон» иттиҳоди сегонаи Бобили муосирро дар давраи бухрони қонуни якшанбе намояндагӣ мекунанд.

Шаҳодатҳои се анбиё ҳама ба ҳама як таърих мурочиат мекунанд, аммо онҳо се паҳлуи гуногуни ҳамаи таърихро мавриди назар қарор медиҳанд. Ирмиё намояндагии қасонеро мекунад, ки тоза ноумедии аввалро аз сар гузаронидаанд, вале ҳанӯз ба аломати роҳи Нидои Нисфи Шаб нарасидаанд. Ин ҳамаи ҷойест, ки мо аз 18 июли соли 2020 инҷониб дар он қарор дорем. Савол ин аст, ки оё мо боз хоҳем гашт. Агар чунин кунем, мо барои Худованд «сухан хоҳем гуфт» маҳз дар ҳамаи замоне ки Иёлоти Муттаҳида ҳамчун аждаҳо «сухан мегӯяд».

Таърихе, ки Ирмиё онро тасвир мекунад, таърихи ҳозираи мо, ва он ҳамаи таърихест, ки тавассути се аломати ниҳонӣ дар дохили ҳафт раъд намояндагӣ шудааст. Ин ҳамчунин он

таърихест, ки дар он порчаи Юҳанно ба таври нубувватӣ ҷойгир шудааст, зеро таъкиди чор боби Юҳанно бар кори Рӯҳулқудс аст дар тасалли додани Ирмиё, ки мепурсад, оё ба дурӯғе имон овардааст, ва оё паёме, ки он қадар ширин чашида шуда буд, дар асл обҳои бевафо будааст.

Пас, Ирмиё таърихро аз 11 сентябри соли 2001 то 18 июли соли 2020 намояндагӣ мекунад, вақте ки замони таъхир оғоз ёфт, чунон ки баъд аз он бо сеюним рӯзи рамзӣ тасвир шудааст. Вақте ки ман мегӯям «рамзӣ», ман ба пешгӯии вақт ишора намекунам. Ман мегӯям, ки 18 июли соли 2020 он вақтест, ки ду шоҳид — Китоби Муқаддас ва Рӯҳи Нубувват — кушта шуданд ва ҷасадҳои мурдаи онҳо дар кӯча сеюним рӯз дар Ваҳй боби ёздаҳ гузошта шуданд.

Ва Ман ба ду шоҳиди Худ қудрат хоҳам дод, ва онҳо як ҳазору дусаду шаст рӯз, дар палос печида, нубувват хоҳанд кард. Инҳо ҳамон ду дарахти зайтун ва ду шамъдонанд, ки пеши Худои замин истодаанд. Ва агар касе хоҳад ба онҳо зарар расонад, оташ аз даҳони онҳо берун омада, душманони онҳоро фурӯ хоҳад бурд; ва агар касе хоҳад ба онҳо зарар расонад, вай бояд ба ҳамин гуна кушта шавад. Инҳо қудрат доранд осмонро бибанданд, то дар рӯзҳои нубуввати онҳо борон набояд; ва бар обҳо қудрат доранд, ки онҳоро ба хун табдил диҳанд, ва заминро бо ҳар гуна офатҳо бизананд, ҳар вақт ки бихоҳанд. Ва чун шаҳодати худро ба анҷом расонанд, он ҳайвоне ки аз вартаи беҳад боло меояд, бо онҳо ҷанг хоҳад кард, ва бар онҳо ғолиб омада, онҳоро хоҳад кушт. Ва ҷасадҳои онҳо дар кӯчаи шаҳри бузург хоҳад монд, ки ба маънои рӯҳонӣ Садӯм ва Миср номида мешавад, он ҷое ки Худованди мо низ маслӯб карда шуд. Ва аз қавмҳо ва қабилаҳо ва забонҳо ва халқҳо ҷасадҳои онҳоро се рӯзу ним хоҳанд дид, ва нахоҳанд гузошт, ки ҷасадҳои онҳо дар қабрҳо ниҳода шаванд. Ва сокинони замин бар онҳо шодӣ хоҳанд кард, ва хурсандӣ хоҳанд намуд, ва ба якдигар ҳадияҳо хоҳанд фиристод; зеро ин ду набӣ сокинони заминро азоб меоданд. Ваҳй 11:3–10.

Шаҳодате, ки ҳолати Ирмиё пешкаш менамояд, пас аз ноумедӣ, вале пеш аз Нидои Нимашаб ҷойгир аст. Ба Ирмиё лозим буд, ки пеш аз он ки овози паёми Нидои Нимашаб гардад, бозгардад. Ин ҳолати мост имрӯз. Ин ҳамчунин заминаи таърихии он ҷаҳор боб дар Юҳанно аст, ки мо онҳоро мавриди баррасӣ қарор медиҳем, ва ин ҳамчунин ҳамон таърихест, ки дар дохили ҳафт раъд ҳамчун таърихи ниҳон намояндагӣ шудааст.

Агар мо ба нуре, ки бо «Тасаллидиҳанда» дар шаҳодати ҷорбобии Юҳанно алоқаманд аст, назар афканем, далелҳои фаровоне меёбем, ки эътироф намоем: ин ривоят дар бораи 18 июли соли 2020, ноумедӣ ва вақти таъхир, паёми Нидои Нимашаб, ки муҳраш кушода шудааст, ва доварии дарпешистодаи қонуни якшанбе мебошад. Ин бобҳо бар сохтори нубуввати таърихи пинҳон бино меёбанд.

Агар мо мехоҳем дар бӯҳрони наздикшавандае, ки ба зудӣ фаро мерасад, ҳамчун даҳони Худо бошем, пас кори мо ҳоло ин аст, ки «гаронбаҳоро аз нопок ҷудо намоем»; ё чунон ки Яъқуб ҳамин корро ба таври дигар муайян мекунад, мо бояд «дастҳои худро пок созем, эй гуноҳкорон; ва дилҳои худро покиза гардонем, эй дудилон. Муттаҳам шавед, ва мотам гиред, ва бигирӣед: бигзор хандаи шумо ба мотам, ва шодии шумо ба андӯх мубаддал гардад. Дар ҳузури Худованд худро фурӯтан созед, ва Ё шуморо баланд хоҳад бардошт»

ҳамчун байрақе дар ояндаи бисёр наздик.

Ва Ё барои халқҳо ливое барафрошта, рондашудагони Исроилро чамъ хоҳад овард, ва парокандагони Яхудоро аз чор гӯшаи замин гирд хоҳад овард. Ишаё 11:12.

Мо баррасии ин чор бобро дар мақолаи навбатӣ ба анҷом хоҳем расонд.